

Kjære venner: Jordens høyeste punkt...

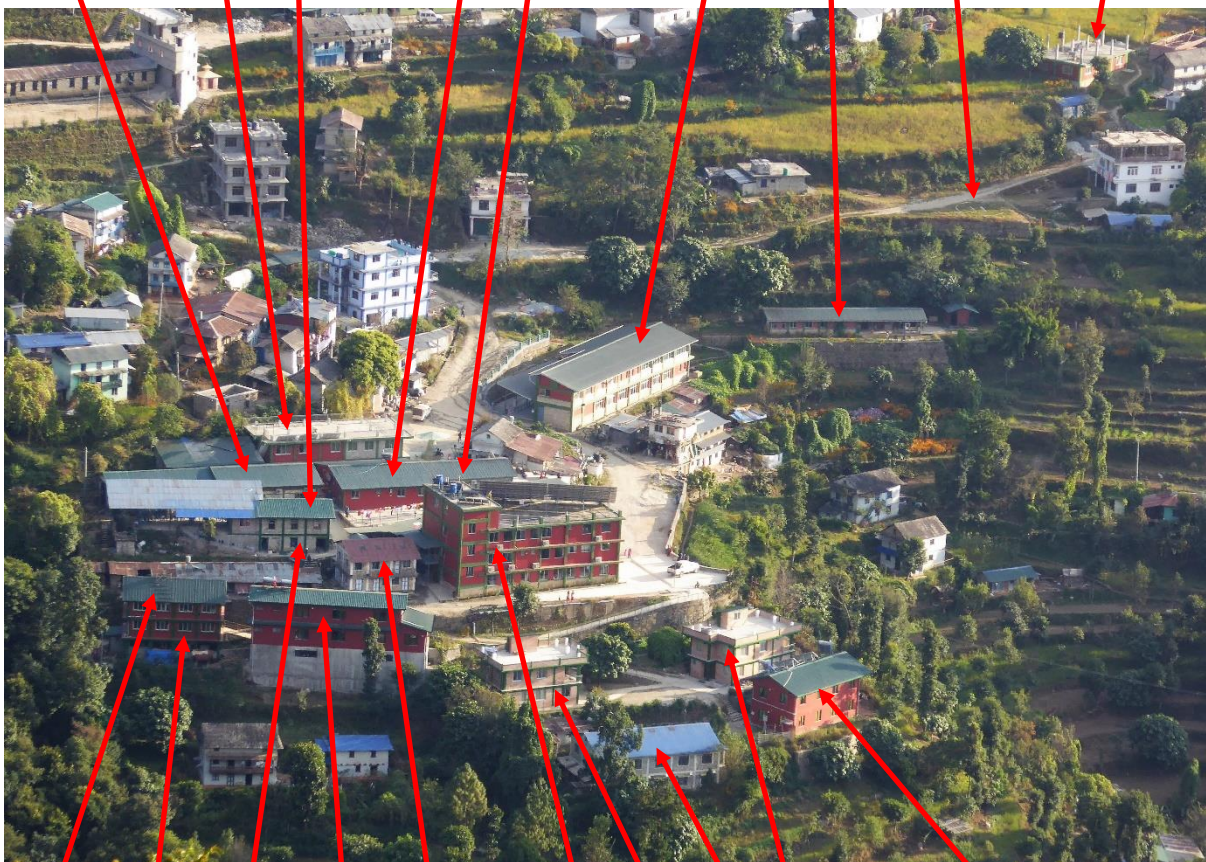
....og andre høydepunkter fra Okhaldhunga:

Okhaldhunga Times Desember 2018

Byggeprosjektet er ferdig. Det gjenstår bare å drive sykehuset!

Nå har vi bygget sykehus i sju år, siden november 2011. Vi har gravd og planert, støpt, bygget og flyttet inn. Nå står de ferdige og er i bruk, alle de nye bygningene vi trengte for å få til et velfungerende sykehus her ute mellom fjellene. Og dette er det dere, Normisjons solide støttespillere, som har gjort mulig. Slik ser Okhaldhunga Sykehus ut i dag:

Administrasjonsbygning Akuttmottak Tuberkuloseavdeling Sykepleierskole
Barneavdeling Sosialkontor Laboratorium Poliklinikk Helikopterlanding

Kantine Vaskeri Sengerom K & E hus Direktørbolig
Vedlikeholdsavd. Mødreventehjem Hovedbygn. Gjestehus Legeboliger

Vi er stolte av dette nye sykehuset. Bygningene er fine og funksjonelle. Fysisk har sykehuset nå omtrent hundre senger, fordelt på tre vanlige avdelinger og en liten tuberkulose-avdeling. Men viktigere er jo hva det brukes til. Siste år var 5 815 pasienter innlagt her, det ble gjort 2 261 operasjoner, og vi hadde 1 243 fødsler. Vi tror dette nå er sterkt nok til å kunne stå sentralt i den videre utbyggingen av helsearbeid i hele Øst Nepal framover.

Og så en liten påminning til borgere av den norske velferdsstaten: Den er en helt naturlig og «normal» ting at misjon og kirke driver sykehus, selv om det kanskje ikke føles slik i dagens Norge. Kristne kirker og klostre hadde drevet sykehus i mange hundre år før noen stat tenkte på å begynne med slikt. Det første historisk kjente sykehus i verden ble grunnlagt av St. Basil av Caesarea i et kloster i år 369. Senere ble denne tradisjonen videreført av ulike munkeordener, særlig Benediktinerne, som f. eks. i år 1550 hadde over 37 000 klostre rundt i verden der syke fikk behandling og pleie. Dette er en del av kirkens vesen. Det er all grunn til å sette pris på og verne om den norske velferdsstaten, men det å drive sykehus er noe den har «lært» av kirken.

Okhaldhunga Sykehus står i en sterk og gammel tradisjon.

En del av staben er samlet rundt «The Memorial Mount», minnesmerket ved inngangen til sykehuset. Det har sykehusets logo, og innskripsjon med opplysninger om noen av de viktigste støttespillerne opp gjennom årene. God stemning, for nå er utbyggingen fullført! Og en stor takk til Normisjons ledelse som våget å satse på et så stort prosjekt, og har støttet det helt fram.

Foto: Kaj Jensen

Den mystiske pasienten

Prakash hadde ikke kunnet gå den siste måneden.

Likevel kunne han hoppe som en frosk. Slik kom han seg fram. Vi hang opp ballonger og leker høyt for at han skulle strekke seg etter det, men alltid fant han løsninger så han fikk tak i alt uten å strekke ut bena. – Og prøvde hardt og reise seg, så tårene spratt. Det gjord så vondt i lårene. I over en uke hoppet han rundt oss som en frosk og var ivrig i all lek vi tok ham inn i. Han bygget tekno-lego og tredde perler. Finmotorikken var i orden. Og legene fant ikke noe galt.

Så en dag jeg kom opp, var det stor oppstandelse blant alle pasientene på barneavdelingen. Prakash står! Prakash går! Alle gleder seg og lommene hans fylles av sjokolade fra alle rundt ham. Men ennå sliter tungen med å få ordene rett fram, og det vil bli flaut på skolen, så han jobber hardt med den saken, men nå er håpet tent.

Heia Prakash!

Stålgutten på vei ut i et nytt liv?

Phuri ble brakt inn med kutt i hodet og et veldig stygt lårbrudd. Nettopp da var Dr Lars her, som er ortoped. Han skrudde låret sammen med plater og skruer. Men etter operasjonen var Phuri alene. Alle kjente ham, men ingen stilte opp da han trengte en venn.

Det var mye opptrening som skulle til før han kunne dra hjem. Like viktig som fysioterapi var en klar tanke og plan om ikke lenger å drikke alkohol.

Nå sitter han klar på sengekanten, med bøyd kne, en første seier. Han har alt sitt i en bærepose og har fått lov å bo på hotellet der han arbeidet, så lenge han ikke drikker. Vi heier på Phuri for en ny seier!

Takk til pasientstøttefondet som ga han en sjanse.

Hvem får pasientstøtte?

Ekteparet B.K. er blant de mange. Etter en arbeidsulykke fikk han en skade i hånd og fingre som gjorde at han måtte amputere det meste av høyre pekefinger. Familien var godt kjent av vårt landsbyhelsearbeid, som hadde hjulpet dem på forskjellige vis. Hvordan skulle de kunne betale sin regning på 1 400 kr når de lever av en åker som er stor nok for én kg såfrø, og tjener 37 kr om dagen som dagarbeider? Samtidig har de et lån på 3 900 kr for mat, med 2 % månedlig rente.

Det er slike som disse dere betaler regningen for gjennom pasientstøttefondet.

Tap

Martha hadde allerede mistet sin tvillingbror like etter fødselen. Nå kom hun tilbake med neonatal sepsis (= «blodforgiftning») en måned senere. Jeg var hos mammaen og pappaen den natten vi mistet Martha. Det var en dyp sorg som ble grått ut. Tilslutt samlet vi oss rundt sengen til mamma, - som også hadde brystverk. Vi samlet oss til bønn. Vi ber alle sammen her, men etter hvert var det mors bønn som stilnet vår bønn. Hun takket sin himmelske Far, sin skaper og Marthas skaper, som hadde gitt henne ansvaret for sitt lille barn denne korte stunden. Nå ga hun ansvaret for barnet sitt tilbake til skaperen i tro på at Martha nettopp denne natten ble født til evig liv hjemme hos vår Gud. En ung mor i alder og i tro, men hun viste seg å være en moden kvinne når det gjaldt.

Det var som en stor fred senket seg rundt sengen før vi gikk fra dem.

Noen ganger taper vi kampen. Det kjennes som nederlag, det kjennes som vi er alene uten Guds inngripen som vi håpet og ba om. Vi har tapt et lite barn som var så ønsket og elsket, et barn med navnet Martha. Ingen er spart for tap og lidelse.

Men:

Det er plantet et lite kors på graven som kirken kom og hjalp dem med dagen etter.

Siste ord er ikke sagt.

Død, hvor er din seier?

Nå er det en tid siden Martha døde. Men vi har hatt flere slike tap i det siste. Bare løpet av den siste uka har vi mistet fire stykker, tre små babyer og en ung mann, tross intense forsøk på behandling. Det er ikke greit. I en «bedre» sammenheng skulle antagelig ingen av dem ha dødd. Jeg har ikke tall på alle gangene jeg har forklart for de pårørende: *«Vi har brukt alle midler som var tilgjengelige for oss, men det var ikke nok.»* Det er slitsomt. Men våre hender er ikke sterkere enn som så.

Kapellet har fått en gjest

Vi har hatt besøk av vår sykehusmaler i kapellet.

- Pasienten på veggen ble berørt av Jesus, reiste seg fra båren og fikk et nytt liv.

Under dette flotte bildet samles vi én dag i uken til en enkel andakt for de av pasientene og pårørende som ønsker å komme.

Det er et lite rom der vi sitter tett sammen på gulvet, synger og samler mot og håp midt i mange bekymringer som de bærer med seg.

Mens livet sprudler over hos Kumar

Kumar er 7 måneder gammel og veier 5,3 kg. Det betyr at han er alvorlig underernært. Men han er full av liv og latter. Han ler bare du ser på ham, ja så høyt at hele barneavdelingen ler med!

Mor er fattig og han var bare tullet inn skitne filler. Hun ga ham mat bare to ganger om dagen.

Men denne gutten kjemper seg opp og fram mot alle odds. Noen er født med en ekstra porsjon livskraft!

Like før!

Det var like før vår danske Okhaldhunga-støtte, Lillian Jensen, fikk klippe Harald Hårfagre.

Vi hadde et stort møte her med mange lokale ledere for å avklare eierskap av sykepleierskolen. Alle kjeppene som var blitt stukket i hjulene kom fram i dagen, og et stort flertall var enig om at vi skulle gå videre slik vi først hadde søkt om. Det vanket mange hurrarop for sykepleierskolen, og representantene fra Kathmandu dro tilbake for å legge til rette for den formelle underskrivelsen. Men også denne gangen lar invitasjon til underskrivelse vente på seg, og i morgen er Tuk igjen på myndighetenes dører og banker på med sitt lange hår. Vi gir oss ikke, verken han eller vi!

Gjeste-flom

Nå i november hadde vi ny Okhaldhunga-rekord i antall besøk av utenlandske gjester: På en måned har vi hatt 45 utenlandske gjester her, fordelt på 12 grupper. Her er noen få av dem:

Glade bilder

Når vi nå har fått så fine bygninger må vi jo sørge for at de er pene inni også. Det har Kristin Ottosen sørget for. Hun er på besøk fra Sverige, og har brukt tiden til å dekorere sykehuset med glade bilder.

Vår egen sykehusmaler, Kristin Ottosen, maler selve Mt. Everest rett på veggen i barneavdelingen i akkurat den retning der selve toppen ligger, bare åtte mil lenger nord!

Opplæring

Jakob Altgårde er en svensk infeksjonslege som nå var på sitt tredje besøk i Okhaldhunga. Han driver en oppfølgings-studie av antibiotika-bruken her. På bildene viser han meget fornøyd at vår bruk av ciprofloksasin har falt bratt siste år, mens nitrofurantoin har økt tilsvarende. Dette er vårt bidrag til færre antibiotika-resistente bakterier i verden!

Dr. Ollie Ross er engelsk anestesi-lege. Til venstre viser han oss i praksis generell anestesi av et to måneder gammelt barn. Til høyre har han forelesning for stab på akuttmottaket og barneavdelingen om gjenoppliving av barn.

Pernilla Ardeby er svensk barnesykepleier, og har utviklet et flott én-ukes kurs i barnesykepleie. Det er spesielt tilrettelagt for fattige land, og passer utmerket hos oss. God stemning på kurset!

Hele familien innlagt

Når begge tvillingene blir innlagt samtidig for lungebetennelse, flytter vi sengene sammen til en familieseng. Der bor de med mor og storesøster. I dag så vi på ansiktet til mor med en gang vi kom inn i rommet at de små nå er på bedringens vei.

Hilsen Kristin og Erik

PS. Vi prøver å legge ut oppdatert nytt herfra på Facebook, på siden «Kristin og Erik i Nepal». Velkommen på besøk der.

Hjelp oss å fylle de nye bygningene med gode tjenester for folket i Okhaldhunga.

Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537.**

Overføringen må merkes: «Okhaldhunga Sykehus, Nepal»